

Преди

години, когато бях дете, сестра ми, която по това време беше на 10, се качи на едно дърво в задния двор. Когато ѝ омръзна да си играе на дървото, тя започна да се спуска надолу. Докато правеше това, се облегна с цялата си тежест на една слаба клонка, която се счуни, и тя тупна на земята, счупвайки си ръката. След бързо пътуване до болницата, се окичи с нова-новеничка гипсова превръзка - приспособление, което стоя на нея през следващите шест месеца.

Размислете за момент върху това, което се

посетител от друга планета би могъл да счете колата за централната част от една почти универсална религия. Неделното „поклонение“ и почистване на любимите „икони“ е седмичното богослужение, а шоуто на колите е годишният свят ден на честване на колата.“

В добавка към колите, ние, хората, имаме склонност да се покланяме на различните спортове и спортни

ме разбирайте криво. Парите и вещите не са нещо лошо сами по себе си. Исус не каза, че е погрешно хората да спечелят целия свят. Той каза, че е скръбна грешка, ако спечелят целия свят, А ЗАГУБИЯТ ВЕЧНИЯ ЖИВОТ (вж. Марк 8:36). НЕ ВЕЩИТЕ, но НАШЕТО ОТНОШЕНИЕ КЪМ ТЯХ е, което ги прави идоли.

Втората заповед удря в самия корен на материализма. Като

мата на хора, които се намират в нужда, и ако не ги вземем присърце и охотно не им помогнем да посрещнат нуждите си, съществува голяма опасност да загубим спасението си (вж. Матей 25:41-46). Разбира се, може да превърнете това в оправдание чрез дела и да си мислите, че ПОНЕЖЕ сте помогнали на хора, Бог ТРЯБВА да ви спаси. Но смисълът не е ПРОСТО в това, да помогнете на някого,

а в това, защо го правите: не защото ОЧАКВАТЕ да бъдете спасени чрез онова, което сте направили, а защото обичате Бога и Неговите страдащи деца. Така че ето един добър начин да забележите някой

Втората заповед:

НЕ СИ ПРАВИ ИДОЛ

Така стана и в дните на...
лехта, пиеха, купуваха,
продаваха, грабяха

беше случило. Клонката, на която сестра ми се облегна, изглеждаше достатъчно здрава. Но явно е била изгнила отвътре или може би е била проядена от насекоми. Какъвто и да е бил случаят обаче, една клонка, която е ИЗГЛЕЖДАЛА благонадеждно, НЕ Е БИЛА стабилна.

Втората заповед (от десетте) ни предупреждава за нещо, което може да ни накара да паднем болезнено, ако му се доверим. Част от нея гласи: „Не си прави кумир (идол) от нищо, което е на небето горе или на земята долу. Да не им се покланяш, нито да им служиш“ (Изх.20:4, 5).

Може би днес не се покланят на идоли. Съществуват обаче два начина, по които много хора в съвременния цивилизован свят нарушават втората заповед, без изобщо да съзнават това. Прочетете следното изявление, публикувано преди няколко години в „Психологията днес“:

„Автомобилът така мощно удовлетворява нашата нужда да се изявяваме социално и индивидуално, че някой

герои. Обожаваме своите идоли. Разбира се, не се покланяме буквално на всички тези неща. Но поклонението пред нещо не се случва само когато го обожаваш. Всичко - някой или нещо - което заема първо място освен Бога във вашия живот, се е превърнало във ваш бог.

Чух веднъж историята за един квакер, който стоял облеган на оградата в двора си и наблюдавал как новият му съсед се нанасял. Новите съседни внесли плъшена мебелуровка в хола, скъпи драперии и най-модерни електронни приспособления. Имало даже едно много красиво легълце за котката! В края на деня, когато и последната мебел била внесена в къщата, квакерът извикал новия си съсед през плета и се представил. След като си побърбили приятно известно време, му казал: „Между другото, приятелю, ако има нещо, което ти липсва, кажи ми, и аз ще ти покажа как можеш да минеш и без него.“

Материализъм. Вещи. Това са модерните идоли, на които се покланяме. Не

тест, чрез който да проверите своя материализъм, започнете се как се чувствате, когато някой отпрати в църквата апел за щедрост. Каква е вашата емоционална реакция към някого, който почуква на вратата ви, или ви телефонира, за да ви поиска помощ за дадена достойна кауза?

Самият аз съм ходил от къща на къща, за да събирам помощи. И съм наблюдавал три основни реакции: враждебност, безразличие и радост. Враждебните хора трясват вратата под носа ви, без да кажат и дума. За щастие повечето не са така груби. Безразличните най-малкото ще си поговорят с вас. След няколко думи ще кажат „не“, ще затворят вратата или ще ви връчат банкнота от един долар и ще затворят вратата. Радостните хора, от друга страна, се интесуваат от каузата, която представяте, даже и да дават само петаче. Виждал съм радостни хора да дават, макар да са знаели, че не могат да си го позволят.

Исус ни каза, че ни се представя под фор-

фалшив бог в живота си: **МОЖЕТЕ ДА ПОДОЗИРАТЕ ПАРИТЕ КАТО ИДОЛ, АКО ОТКАЖЕТЕ ДА ПОМОГНЕТЕ, АКО ЛИЧНИТЕ ПАРИЧНИ БОГОВЕ СА ПО-ВАЖНИ ЗА ВАС, ОСОБЕНО АКО СЕ ЧУВСТВАТЕ РАЗДРАЗНЕНИ ОТ АПЕЛИ ЗА ПОМОЩ.**

Бог ни обича и иска и ние да го обичаме. Той даде втората заповед, за да ни предупреди за онези неща в нашия живот, които застават между нас и Него - които мислим, че изглеждат добре, но всъщност не са добри. Има неща, които ще ни накарат да паднем, ако им се доверим. Те могат да ни костват вечния живот.

Ако помолим Бога, Той ще ни помогне да забележим фалшивите богове в живота си. Ще ни помогне също да се посветим напълно на Него - единствения истинен Бог, който толкова желае да ни приеме в царството Си един ден, че ни предупреждава срещу фалшивите богове, способни да ни попречат да влезем там.

Cn. Signs of the Times

Вие споделяте

„СПАСЕН, ЗА ДА СПАСЯВА“

Тези думи винаги звучат в ушите ми. Запечатана се в съзнанието ми, когато излизах от водата в момента на кръщението си.

Не мога да кажа, че винаги съм изпълнявал този принцип, но реших да споделя с църквата това, което ми тежи. Улисани в проблемите, свързани с оцеляването ни в това трудно и динамично време, бързо забравяме понякога дори и хубава проповед от събота. Децата, прехраната, работата... Разбира се, всичко е важно, и ако започна сега да цитирам Матей 6:31-34, вие ще се усмихнете и ще махнете с ръка: „И тъй, не се безпокойте...“ Прави сте. Ние сме си обикновени хора, на които понякога не достигат сила, вяра, пари и т.н. Особено сме слаби, когато сме болни, без работа, когато сме пренебрегнати и обидени. Слаби сме, когато сме самотни. Тогава неприятелят атакува силно и успешно в повечето случаи. Бог не създаде в този свят самотата. Той благослови семейството, приятелството, братството, църквата. Много пъти, когато съм бил сам, лоши мисли са се опитвали „да свият гнезда“ в главата ми. Дразнил съм се от братя и сестри с „каменни сърца“. Ядосан съм бил на църковни ръководители, които „не са светци. Само духовното напътствие на Христос ми е помагало - Матей 7:1-5: „... аз, лицемерът, не съм по-добър от другите“. Имало е моменти, когато не съм посещавал църквата - така, нарочно. Стоя си вкъщи и си правя „домашно богослужение“. Друг път съм спирал да си внасям десетъка... Съзнавам, че всичко, което съм правил, е ужасна грешка, защото църквата е спасителният кораб.

Да правя теологична обосновка на това, защо трябва да се ходи на църква, няма смисъл. Всеки сам ще реши. Случвало ми се е да съм недоволен и обиден. Тогава не съм искал да видя „братята“. Търсил съм приятели другаде. Вярно е, че има добри хора, които не винаги са християни - „като нас“. Никога обаче не съм бил щастлив в компания, където липсва вяра в Бога! Обикалял съм чужди страни и места „като див осел“. Посрещали са ме в различни църкви, джамии и храмове. Винаги обаче ми е липсвало съботното училище, песните и вие, мили мои братя и сестри!

В един стар християнски ръкопис от Иполит Римски, живял през III век, пише: „Никой да не намалява църквата, като не отива в нея, за да не се намали и с един член Исусовото тяло!“

НА БРЕГА

Сърцето ти плаче, очите сълзят,
душата ти стене, изчезва сънят.
Самотен отново останал си ти.
Ушите не чуват, устата мълчи.

Приятели няма, изчезнаха те.
В живота си скапан, чувстваш се зле.
Роднините мили очакваш напразно.
Всичко за тебе е вече омразно.

Спомени няма, отвя ги съдбата!
Каква ли промяна ще дойде в заплата?
„Къде сбърках?“ - напразно се питаш...
Сълзите ти капят, с устата въздишаш.

„Спасение няма, загивам сега!
Навярно това е мойта съдба!“
С очите поглеждам, повдигам ръце.
В сълзи забелязвам, че има... Небе!

Сърцето ми стопля се, бие, тупти.
„О, Боже мой, там ли си Ти?
О, как Те забравих... постигна ме зло!“
Прегърбих се, свих се, наведох чело.

Погали ме Някой с нежна ръка...
Погледнах и зърнах Исуса Христа.
Очите Му гледат ме с чудна любов.
Да падна в нозете Му аз съм готов...

Повдигна ме Господ и промълви:
„Простил съм ти вече, но не греши!“

По мокрия пясък капки блестят.
На Господа стъпките там си стоят.

P.S. Започва с величие новият ден,
аз вярвам в сърцето си, че Господ е с мен!

Красен Кирилов